

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. M. R.**, bytem H. 547/1, B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **12. 5. 2014**, č. j. **KUOK 43850/2014**, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 3. 3. 2014, č. j. MMPř/026739/2014/JP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., jehož se měl dopustit porušením § 18 odst. 4

zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 7. 2013 v 10:54 hodin v Přerově na ulici Tržní ve směru jízdy na ulici Polní jako řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu hlídkou Policie ČR se stanovištěm na ulici Tržní u vjezdu do areálu společnosti X, byla naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost 77 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 74 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný s důvody uvedenými v odvolání nevyrovnal, dopustil se poněkud zavádějících a nestandardních právních teorií. Bylo porušeno právo žalobce zúčastnit se osobně ústního jednání tím, že věc byla projednána v žalobcově nepřítomnosti za situace, kdy k tomu nebyly splněny podmínky podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 9/2009 – 66. Předvolání k ústnímu jednání na 24. 2. 2014 žalobce obdržel 17. 2. 2014. Žalobce se písemně omluvil, omluva byla podána na poštu doporučeně 20. 2. 2014. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že omluva byla podána těsně před ústním jednáním, když je zřejmé, že byla podána tři dny před konáním tohoto jednání a správnímu orgánu I. stupně byla doručena dva dny před ústním jednáním. Omluva tedy byla včasná a také důvodná. Dne 24. 2. 2014 ve 14 hodin (ve stejné datum a čas jako ústní jednání) měl stanovenou kontrolu ve Fakultní nemocnici Bohunice ke stanovení dalšího termínu operace po úraze kolenního vazy. V omluvě ze dne 20. 2. 2014 žalobce uvedl, že lékařskou zprávu ze dne 24. 2. 2014 doloží. Požadavek správního orgánu, aby tento důvod nepřítomnosti u ústního jednání dokladoval předem zároveň s omluvou je nesmyslný. Je vyloučeno, aby pacient dostal lékařskou zprávu dříve, než je provedeno samotné vyšetření. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 55/2012 – 32. Důvod nepřítomnosti byl způsoben objektivním důvodem – úrazem, což je událost, která objektivně nastala nezávisle na žalobcově vůli. Poúrazový stav a probíhající léčení bylo důvodem, který byl objektivní překážkou, jež bránila žalobci se k ústnímu jednání dostavit. Pokud správní orgán I. stupně měl pochybnosti o důvodu nepřítomnosti žalobce, který byl stále stejný – poúrazový stav, bylo jeho povinností podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k odstranění vady omluvy k doložení důvodu nepřítomnosti a k tomu stanovit přiměřenou lhůtu. To správní orgán neučinil a nedostál své povinnosti zjistit stav věci, pokud jde o podmínky řízení – projednání věci v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak ukládá § 3 správního řádu. K důkazu žalobce navrhl lékařskou zprávu ze dne 24. 2. 2014. V řízení bylo rovněž porušeno právo žalobce vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Účelem práva podle § 36 odst. 3 správního řádu je právo být slyšen, které je jádrem ústavního konceptu práva na spravedlivý proces. Podle tzv. příručky principů správního práva týkající se vztahu mezi správními orgány a soukromými osobami koncipované na půdě Rady Evropy je jedním z hlavních důvodů existence práva soukromé osoby být slyšena umožnit správnímu orgánu vydat nejlepší možný akt, tj. akt, který je založen na správném a vyváženém zhodnocení všech skutečností a argumentů (Svoboda, P. *Ústavní základy správního řízení v České republice*.

Právo na spravedlivý proces a české správní řízení. Praha: Linde Praha, a. s., 2007, s. 298), nález sp. zn. II. ÚS 32904, rozsudek NSS č. j. 7 A 112/2002 – 36). Správní orgán byl povinen oznámit žalobci, že má všechny podklady pro vydání rozhodnutí shromážděné a že je připraven vydat rozhodnutí, anebo alespoň, ke kterému datu budou všechny podklady pro vydání rozhodnutí shromážděny, a kdy se k nim bude moci žalobce vyjádřit. Správní orgán tedy byl povinen vyzvat účastníka k vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním (rozsudek NSS čj. 9 As 177/2012 – 30, čj. 9 As 76/2010 – 86). Správní orgán neměl podklady pro vydání rozhodnutí shromážděny při zahájení řízení, doplňoval je, prováděl důkazy, například svědeckou výpověď policistů Č. a Š. a žalobce se k nim před vydáním rozhodnutí nemohl vyjádřit stejně jako k ostatním důkazům, které správní orgán provedl a na kterých vystavěl své rozhodnutí. Z žádné písemnosti zaslané žalobci správním orgánem nevyplývá, že poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, byl žalobce poučen o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim a že by byl vyzván k uplatnění tohoto práva nebo mu byla poskytnuta informace, ze které by bylo zřejmé, že shromažďováním podkladů bylo ukončeno a k jakému datu a kdy své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním bude moci žalobce realizovat. Z obecného poučení podle § 36 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu obsažené spolu s dalšími sedmi poučeními obviněného z přestupku obsažené v předvolání k ústnímu jednání nemůže být účastníkovi zřejmé, k jakému okamžiku bude shromažďování podkladů ukončeno a kdy má realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Správní orgán svým povinností podle § 36 odst. 3 správního řádu nedostál, neoznámil, že má všechny podklady shromážděné a že je připraven vydat rozhodnutí a že možnost vyjádření se k podkladům rozhodnutí je poslední možností tak učinit před vydáním rozhodnutí a že poté bude rozhodnutí vydáno. Správní orgán žalobci svým postupem upřel možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil své rozhodnutí. Rovněž § 73 odst. 2 přestupkového zákona stanoví, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Správní orgán svým postupem znemožnil žalobci využít jeho právo účastnit se řízení, vyjádřit se ke skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhnout důkazy, klást otázky svědkům, vyjádřit své námítky k podkladům rozhodnutím, což je porušením zásady součinnosti správního orgánu s účastníky. Postupem správního orgánu byl žalobce zkrácen na právu na obhajobu. A byl porušen čl. 38 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný se s důvody odvolání řádně nevypořádal. Žalobce nesouhlasil s posouzením splnění podmínek podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nesouhlasil se způsobem měření rychlosti a od začátku uváděl, že není možné, že by jel rychlostí, kterou mu policista sdělil. Měření rychlosti bylo vadné a rychlost byla zjištěna nesprávně. Měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze laserového rychloměru a nelze ho použít jako důkaz. Laserový rychloměr byl umístěn nesprávně v rámci podélné i svislé osy k silnici, byla nesprávně nastavena minimální délka přímého úseku v poměru k bočnímu odstupu od měřených vozidel. Podle návodu k obsluze laserového rychloměru musí být zachována minimální délka přímého úseku 35 m, což nebylo dodrženo. Měření bylo provedeno pod úhlem, který je vyšší, než předepisuje návod k obsluze. Na místě

měření se nachází sloup vjezdu a kovový plot. V důsledku překážek, které se nacházely v místě měření, došlo k falešnému odrazu vysílaného signálu. Správní orgán I. stupně provedl nesprávné zjištění stavu věci, pokud jde o posouzení osoby pachatele přestupku, což bylo jedno z hledisek při ukládání sankce podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Při posuzování osoby pachatele přestupku musí správní orgán vycházet ze stavu věci, který existuje k datu vydání rozhodnutí. Správní orgán vzal jako podklad pouze starý neaktuální výpis evidenční karty řidiče ze dne 19. 8. 2013. Přitom rozhodnutí vydával 3. 3. 2014. K datu vydání rozhodnutí byl tedy výpis z evidenční karty řidiče více než šest měsíců starý a neodpovídal skutečnosti. Z výpisu z bodového hodnocení ze dne 3. 12. 2013 vyplývá, že ke dni 11. 11. 2013 byl zaznamenán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. na základě rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje. Správní orgán I. stupně tuto informaci neměl a vycházel pouze ze starého a k datu vydání rozhodnutí již neaktuálního výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 19. 8. 2013. Správní orgán tedy provedl nesprávné zjištění, pokud jde o posouzení osoby pachatele přestupku, což mělo za následek nesprávné posouzení tohoto hlediska při ukládání sankce podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný tuto vadu nezjistil a nesjednal nápravu. Správní orgán v důsledku této vady pochybil při ukládání sankce také tím, že neuložil sankci podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., který byl povinen aplikovat. Správní orgán dospěl k nesprávnému zjištění, že se v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců žalobce nedopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Tato vada byla způsobena tím, že vycházel ze starého neaktuálního výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 19. 8. 2013. Pokud by správní orgán opatřil výpis z evidenční karty řidiče aktuální k datu vydání rozhodnutí, zjistil by, že žalobce se v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. dopustil už podruhé a že musí uložit sankci podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Správní orgán si však aktuální výpis z evidenční karty řidiče neopatřil a nezjistil existenci rozhodnutí, kterým byl už jednou uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se žalobce dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, které nabylo právní moci 11. 11. 2013, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Tím byla splněna podmínka pro aplikaci § 125 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Správní orgán byl tedy *ex officio* povinen podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. uložit sankci zákazu činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců. Správní orgán však sankci zákazu činnosti v rozporu s § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. neuložil a tím zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že údajným krácením práv účastníka řízení se žalovaný podrobně zabýval ve svém, žalobou napadeném rozhodnutí a na závěrech tam vyslovených nadále setrval. Co se týká námítky ohledně spáchání dalšího přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu žalobcem, kdy se žalobce odvolává na rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, k tomu žalovaný uvedl, že z uvedeného odkazu není patrné, kdy měl být zmiňovaný přestupek spáchán, což znemožňuje vyhodnotit relevantnost

tvrzení žalobce. I v případě, že by došlo ze strany žalobce ke spáchání přestupku, jak uvedl, rozhodnutí správního orgánu I. stupně by bylo pro žalobce příznivější, což nepůsobí rozhodnutí nezákonným. Podle žalovaného žalobce nebyl krácen na svých právech jako účastník řízení a pokud nevyužil svých práv z důvodu nečinnosti, případně obstrukcí nelze tuto skutečnost dávat k tíži správnímu orgánu.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 12. 5. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil z oznámení přestupku, že se udál tak, jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a věc nebylo možné řešit na místě uložením blokové pokuty. Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nepodepsal a nevyjádřil. Podle záznamu o přestupku z rychloměru bylo identifikováno vozidlo a přestupek tak, jak je uveden v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Podle ověřovacího listu rychloměru ověření bylo platné do 29. 11. 2013.

[6] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 19. 7. 2013 a zápisu nstržm. R. Š., který prováděl měření, je vyloučena záměna vozidla, ve vozidle se nacházel pouze řidič. Z důvodu předchozího využití měřicího zařízení na ulici Polní došlo k chybnému nastavení místa, kdy v kolonce (místo) zůstalo uložené předchozí stanoviště, tj. Přerov ulice Polní. Z tohoto důvodu byl snímek uložen a posléze i vytisknut s místem měření na ulici Polní v Přerově. Výše uvedené vozidlo bylo změřeno v Přerově na ulici Tržní u vjezdu do firmy Voženílek.

[7] Podle úředního záznamu Policie ČR, nstržm. D. Č. ze dne 13. 7. 2013 měřený úsek byl rovný a přehledný, žalobce s přestupkem nesouhlasil, a proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, které bylo žalobci přečteno a předloženo k možnosti vyjádřit se na tiskopise, což žalobce nevyužil.

[8] Příkazem ze dne 30. 8. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku a uložil mu pokutu 3.000 Kč. K odporu žalobce byl příkaz zrušen a žalobce byl předvolán dne 1. 10. 2013 na projednání přestupku dne 24. 10. 2013. Žalobce byl poučen citací § 74, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, § 33, § 36 odst. 1 až 3, § 52, § 62 odst. 1 písm. b) a § 63 odst. 1 správního řádu. Dále byl žalobce poučen, že omluvu je třeba nejpozději do stanoveného termínu jednání doložit dokladem, který bude důvody omluvy potvrzovat. Bez doložení tohoto dokladu nebude omluva akceptována.

[9] V elektronickém podání ze dne 23. 10. 2013 uvedla advokátka žalobce, že dnešního dne převzala obhajobu žalobcem. Z jednání se advokátka žalobce

omluvila, že neměla dostatek času seznámit se s věcí a požádala o nařízení na pozdější termín, omluvila rovněž žalobce z ústního jednání. Plná moc je ze dne 23. 10. 2013. Předvolání žalobce převzal dne 14. 10. 2013. Projednání přestupku proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho advokátky, správní orgán omluvu neakceptoval.

[10] K předvolání na 27. 11. 2013 zástupkyně žalobce vznesla stížnost proti postupu úřední osoby a vznesla námitku podjatosti úřední osoby s odkazem na porušení práva na obhajobu a spravedlivý proces. Usnesením správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku žalobce. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání.

[11] Dne 26. 11. 2013 ho asistentka žalobce omluvila z jednání, protože je vážně nemocný, imobilní a zasílá neschopenku poštou a faxem. Podle lékařské zprávy byl žalobce imobilní, schopen pohybu jen po bytě. Omluva byla písemně doručena správnímu orgánu 27. 11. 2013. Podle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti byl žalobce neschopen práce od 25. 11. 2013.

[12] Dne 27. 11. 2013 oznámila advokátka ukončení právního zastoupení. Podle úředního záznamu správní orgán I. stupně telefonicky kontaktoval praktického lékaře žalobce a zjistil, že předpoklad pracovní neschopnosti je 2 - 3 týdny. Usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 14. 11. 2013 ve věci námítky podjatosti bylo potvrzeno žalovaným 17. 12. 2013.

[13] Z jednání nařízeného na 8. 1. 2013 se žalobce dopisem odeslaným 5. 1. 2014 a doručeným správnímu orgánu I. stupně 7. 1. 2014 omluvil z důvodu úrazového onemocnění a přiložil zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 4. 1. 2014 - *(diagnóza S835 podvrtnutí a natažení (před. zad.) křížového vazů kolena se závěrem: klid na lůžku, vertikalizace jen na základě hygienických potřeb, ortopedická kontrola při recidivě výpotku po telefonické domluvě.* Podle úředního záznamu správní orgán omluvu akceptoval.

[14] Dne 9. 1. 2013 správnímu orgánu doručil lékařskou zprávu, ze dne 6. 1. 2014 JUDr. Pavel Opletal. Podle této zprávy měl žalobce nařízený klidový režim na lůžku a kontrolu za týden. Rovněž k jednání na 3. 2. 2014 se žalobce omluvil z důvodu přetrvávající léčby úrazového onemocnění. K tomu přiložil lékařskou zprávu ze dne 27. 1. 2014, podle lékařské zprávy měl nařízen žalobce klidový režim v semirigidní ortéze na lůžku, berle, nedošlapovat, kontrola za týden.

[15] Předvolání na 24. 2. 2014 žalobce nepřevzal a bylo mu vloženo do schránky 17. 2. 2014, poté co 4. 2. 2014 adresát nebyl zastížen, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od tohoto data a byla zanechána výzva s poučením. Podle doručky správní orgán I. stupně udal pokyn: do vlastních rukou jen adresátovi, nevracet, vložit do schránky. Předvolání obsahovalo citaci ustanovení, jak bylo uvedeno v prvním předvolání. Dne 20. 2. 2014 zaslal žalobce písemnou omluvu z jednání, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně 21. 2. 2014, a to

z důvodu, že žalobce se měl dostavit do Fakultní nemocnice Bohunice k další kontrole a stanovení termínu operace, kterou bohužel bude muset s ohledem na aktuální stav jeho úrazového onemocnění absolvovat. O této skutečnosti bude správní orgán informovat a zprávu ze dne 24. 2. 2014 doloží.

[16] Podle protokolu o ústním jednání dne 24. 2. 2014 byl proveden výslech zasahujících policistů, který se obsahově shodoval s obsahem shora citovaných úředních záznamů. V rámci ústního projednání přestupku správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce je vinen ze shora uvedeného přestupku a byla mu uložena sankce 3.000 Kč.

[17] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku a uložil mu sankci 3.000 Kč. K přítomnosti žalobce u projednání přestupku správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že omluvu žalobce z projednání přestupku dne 24. 2. 2014 neakceptoval, omluva bez doložení dokladů byla podána k poštovní přepravě 20. 2. 2014 a přijata na podatelnu 21. 2. 2014. Nejednalo se o omluvu bezodkladnou, žalobce zaslal omluvu až na poslední chvíli téměř den před ústním jednáním. Nelze mít za doloženou existenci důležitého důvodu. Svědecké výpovědi byly shodné a ve vzájemném souladu, podloženy sepsanými úředními záznamy, které byly sepsány bezprostředně po zaznamenaném přestupku a dalšími listinnými důkazy a správní orgán neměl důvod pochybovat o jejich pravdivosti.

[18] Žalobce v odvolání mimo jiné uvedl, že se nemohl 24. 2. 2014 dostavit k jednání, protože byl manželkou dovezen k další stanovené kontrole a zákroku. Zranění, které si způsobil, se hojilo pomalu, bohužel žalobce kolenní klouby měl z doby aktivního sportování nadměrně poškozeny, podepsala se na tom i zranění staršího data. Žalobci bylo doporučeno podstoupit operaci nejlépe obou kolen a vyhnout se nejméně 2 roky sportům. Toto stanovisko si vyslechl žalobce od ošetřujícího lékaře 14. 3. 2014. Dokládá to lékařská zpráva, podle které 15. 4. 2014 žalobce předmětnou operaci dojednal. Žalobce, aniž by byl vyzván k doplnění blanketního odvolání zjistil, že odvolání bylo postoupeno, a proto jej doplnil po propuštění po provedené operaci 18. 4. 2014. Přestupku si žalobce nebyl vědom, na místě mu nebyl předložen žádný důkaz a ani poté neměl možnost se seznámit se spisovým materiálem. Žalobce se omluvil za obstrukční jednání advokátky, měl za to, že bude věc řešit konstruktivně, přestupkový spis mu nepředala, jelikož dle jejího tvrzení jí nebyl předán v kopii. Po této zkušenosti si jiného advokáta žalobce nezvolil. Postup správního orgánu považoval žalobce za nezákonný v tom slova smyslu, že mu nebylo umožněno po vypovězení plné moci JUDr. Klusáčkové umožněno se dostavit a jednat za sebe jako účastník správního řízení. Dále žalobce napadal to, že nebyl vyzván k doplnění odvolání. Proto zaslal žalovanému dokumentaci potvrzující operační zákrok, aby eliminoval případné spekulace o účelovosti jeho omluv, které vždy řádně a včas správnímu orgánu poskytl. Žalobce upozornil na to, že korespondenci vždy přebíral, omluvy posílal řádně, včas bez účelových formálních vad, například vědomě nepodepsané apod., takže správní orgán neměl důvod klasifikovat jeho jednání za účelové vyhýbání se správnímu řízení. Navíc povaha nemoci způsobena úrazem byla skutečností, která v životě nastává doslova ve

vteřině – okamžiku. Nárok účastnit se ústního projednání a mít možnost vyjádřit se k věci opřel žalobce o čl. 36 odst. 1 Listiny. Odvolání bylo doloženo lékařskými zprávami ze dne 4. 1., 6. 1., 27. 1., 3. 2., 14. 3. 2014 a zprávou ošetřujícího lékaře – propouštěcí zprávou ze dne 18. 4. 2014 o operaci kolene.

[19] Podle napadeného rozhodnutí o odvolání žalovaný uzavřel, že spáchání přestupku bylo žalobci v řízení žádným způsobem a v potřebném rozsahu prokázáno, a přestupek byl správně kvalifikován a jasně a srozumitelně byl výrok rozhodnutí odůvodněn. Pokud žalobce požadoval, aby mu byl přestupek prokázán policisty na místě zastavení vozidla, bylo to značně zavádějící a nedůvodné, neboť v této fázi ještě žádné správní řízení nebylo zahájeno. Dokazování probíhalo až před správním orgánem, policejní orgán byl oprávněn na místě vyřešit přestupek pouze v blokovém řízení, ve kterém se dokazování neprovádí, neboť jde o neformální řízení, které je možné vést jen v případě zákonem vymezených podmínek, přičemž jednou z nich je spolehlivé zjištění přestupku. Jelikož žalobce zjištění přestupku rozporoval, policejní orgán věc zadokumentoval a přestupek oznámil správnímu orgánu. Věc byla správním orgánem projednána v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ve dnech 24. 10. 2013 a 24. 2. 2014. Žalobce se sice z těchto jednání omluvil, avšak důvody jeho omluvy nebyly náležité. V prvním případě byla důvodem omluvy potřeba zmocněnce se s věcí podrobně seznámit. Správní orgán prvního stupně tuto omluvu nepřijal, neboť měl za to, že se nejednalo o důležitý důvod, o čemž byl zmocněnec žalobce telefonicky zpraven. Žalobce se ke správnímu orgánu nedostavil, přestože byl předvolán s dostatečným předstihem a žádnou překážku, která by jemu osobně bránila v účasti, neuvedl. Zmocněnec reagoval jen vyjádřením, že postup správního orgánu byl flagrantním porušením práva na obhajobu a spravedlivý proces. Žalovaný uvedl, že rozhodovací činnost soudu týkající se práv v řízení o přestupku je mu známa, přičemž soudy nijak nezpochybují diskreční pravomoc správních orgánů ohledně hodnocení, zda omluva předložená žalobcem účastníkem řízení je náležitá, pouze korigují případné vybočení z mezí správního uvážení. V rozsudku NSS čj. 7 As 77/2012 – 504 Nejvyšší správní soud připustil, že i převzetí právního zastoupení může být za určitých okolností důležitým důvodem neúčasti na ústním jednání. Tehdy ovšem správní orgány vyhodnotily postup zmocněnce neopodstatněně jako účelový, přestože zmocněnec správnímu orgánu nabídl několik termínů v bezprostředně následujícím měsíci, ve kterých se může k jednání dostavit a po projednání věci v nepřítomnosti obviněného bez dalšího vydal rozhodnutí. V nynějším případě spočíval podstatný rozdíl právě ve stanovení dalšího termínu ústního jednání, čímž žalobce dostal možnost před vydáním rozhodnutí realizovat svá procesní práva, o kterých byl řádně poučen v předvolání ze dne 1. 10. 2013. Jak ukázal další vývoj řízení, byla omluva z ústního jednání ze dne 24. 10. 2013 skutečně nedůvodná. Z reakce zmocněnce na sdělení správního orgánu lze vyčíst, že neměl skutečný zájem se dostavit ani v náhradním termínu. Sám žalobce o svém zmocnění v odvolání uvedl, že jeho kroky spočívaly v procesních obstrukcích, které nepřinesly žádné řešení. Jestliže žalobce v dalším průběhu řízení ke svým následným omluvám z důvodu špatného zdravotního stavu přikládal lékařské zprávy, musel být si vědom toho, že je důležité, aby omluva byla správnímu orgánu předložena včas a její důvod byl řádně podložen. Přesto v omluvě ze dne 20. 2. 2014 žalobce uvedl, že v termínu

nařízeného pokračování ústního jednání 24. 2. 2014 se má dostavit ke kontrole do Fakultní nemocnice Bohunice. Tato omluva zůstala pouze v rovině tvrzení, když žalobce avizovanou kontrolu do dnešního dne nedoložil, neboť předcházející lékařská zpráva byla vystavena 3. 2. 2014 a následující až 14. 3. 2014. K posuzování opakovaných omluv se vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 – 60, ze kterého žalovaný citoval. Za lichou považoval žalovaný námitku, že správní orgán I. stupně porušil práva žalobce obsažená v zákoně o přestupcích a správním řádu, neboť se nemohl k věci vyjádřit. Právo na obhajobu se v nejširší míře uplatní při ústním jednání, nicméně náleží žalobci obviněnému po celou dobu řízení až do okamžiku vydání rozhodnutí. Jestliže se tedy žalobce chtěl seznámit se spisovým materiálem a k věci vyjádřit, mohl tak učinit kdykoliv od chvíle, kdy byl o svých právech poučen. Žalobce se ke spáchání přestupku řízení nijak nevyjadřoval, a to ani písemně, a kromě omluv nečinil žádné další návrhy. Sám tedy nevyužil svých procesních práv a svojí pasivitou se o ně připravil. K námitce postoupení spisu s blanketním odvoláním a nevyzvání žalobce k jeho doplnění žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně žalobce vyzval podle § 37 odst. 2 správního řádu k doplnění odvolání o odvolací důvody, avšak vadu podání odstranil žalobce sám, když své odvolání doplnil.

[20] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[21] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 13. 7. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 26. 5. 2014.

[22] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[23] Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými odvolacími námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo*

tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Totéž platí dle zdejšího soudu i správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[24] Žalobní námitka, že bylo porušeno právo žalobce zúčastnit se osobně ústního jednání, je neopodstatněná. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání celkem pětkrát: na 24. 10. 2013 – kdy se žalobcova advokátka omluvila s tím, že neměla dostatek času na přípravu, správní orgán neshledal omluvu jako důvodnou a/nebo náležitou; na 27. 11. 2013 – správní orgán omluvu akceptoval; na 8. 1. 2014 – správní orgán omluvu posoudil jako náležitou a důvodnou, stejně jako u předvolání na 3. 2. 2014; omluvu k předvolání na 24. 2. 2014 správní orgán neposoudil již jako důvodnou a/nebo náležitou. Poslední omluva byla odůvodněna tím, že se žalobce měl dostavit na kontrolu do Fakultní nemocnice Bohunice ke stanovení termínu operace. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že důvod této omluvy není důležitý. Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Žalobce nepožádal ani v jednom případě o přeložení termínu jednání na dřívější den. Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva a důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán při pátém nařízeném jednání projednávat. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných [(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání [§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích] je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.]* V souzené věci podle soudu žalobce relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil, kontrola v nemocnici, na kterou mohl žalobce dojet, přičemž nešlo o náhlou hospitalizaci apod., takovým důvodem rozhodně nebyla.

[25] Jako lichou shledal soud žalobní námitku porušení § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, tj. nemožnost žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit

se k věci. Jak bylo již uvedeno, žalobce byl předvolán na projednání přestupku celkem pětikrát a ani jednou se k jednání nedostavil. Přitom nepožádal o stanovení jiného, dřívějšího termínu jednání. Ani na jedno z pěti jednání se nedostavil ani žádný zástupce žalobce. Nadto žalobce nebyl osobně ani prostřednictvím zástupce nahlédnout do správního spisu. Tak žalobce neprojevil žádný zájem o zjištění skutečností zaznamenaných ve spise, podkladů rozhodnutí a provedených důkazů. Není pochyb o tom, že žalobce věděl, o jaké řízení se jedná, neboť přestupek byl zjištěn, když byl policisty stavěn a kontrolován a v tu chvíli byl s přestupkem seznámen. To vyplynulo z podkladů rozhodnutí a důkazních prostředků – výslechů zasahujících policistů. Dále byl žalobce srozumitelně obeznámen s přestupkem (obviněním) příkazem ze dne 30. 8. 2013. Po celou dobu od zahájení řízení (příkazem, žalobci byl doručen 12. 9. 2013, žalobce proti němu podal odpor) se mohl žalobce k věci vyjádřit, o čemž byl řádně poučen v předvolání ze dne 1. 10. 2013, až do vydání žalobu napadeného rozhodnutí, tj. do 12. 5. 2014, tj. po dobu osmi měsíců. To je dostatečně dlouhá doba na to, aby žalobce své stanovisko k věci ústně či písemně, osobně nebo prostřednictvím zástupce sdělil a navrhl případně důkazy k prokázání svých tvrzení.

[26] Z uvedených důvodů je neopodstatněná námitka porušení práva na spravedlivý proces a čl. 38 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a rovněž námitka, že správní orgány měly žalobce vyzvat k doplnění omluvy.

[27] Lichá je i žalobní námitka nesprávného měření rychlosti. Žalobce nenavrhuje a nedokládá žádný důkaz, proč by mělo být měření nesprávné. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[28] Jako nedůvodnou shledal soud i žalobní námitku, že správní orgány zjistily nesprávně skutkový stav a nesprávně posoudily osobu pachatele, protože žalobce se dopustil během dvanácti po sobě jdoucích měsíců téhož přestupku dvakrát. Krajský úřad Zlínského kraje o odvolání proti předcházejícímu přestupku vydal rozhodnutí o odvolání, které nabylo právní moci dne 11. 11. 2013 a tato skutečnost byla k uvedenému datu zaznamenána v registru řidičů. Žalobce má pravdu v tom, že správní orgán I. stupně vycházel z neaktuálního výpisu z registru řidičů (evidenční karty) žalobce a proto mu měl uložit přísnější sankci, tj. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný však již povinnost uložit žalobci přísnější sankci

neměl z důvodu zákazu změny k horšímu (*reformatio in peius*). Podle § 82 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku*. Žalovaný, byť nezjistil řádně skutkový stav a aproboval jeho nesprávné zjištění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se dopustil vady v řízení, která však neměla ve výsledku vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v souladu s § 82 zákona o přestupcích nebyl oprávněn uloženou sankci změnit. Jak bylo vysloveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, čj. 8 As 5/2009-80, podstatou zákazu reformace *in peius* je nemožnost změny uložené sankce v neprospěch subjektu, a to ani v případě, že pro takový postup jsou dány z důvodů právních či skutkových zákonné podmínky. Shodný právní názor je vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 1 As 75/2012-76, č. 2728/2013 Sb. NSS. V důvodové zprávě k návrhu zákona o přestupcích (sněmovní tisk č. 228, www.psp.cz) je k návrhu § 82 tohoto zákona uvedeno: „*Vyjadřuje se zákaz změnit v odvolacím řízení rozhodnutí v části týkající se sankce v neprospěch obviněného z přestupku. Výjimkou z tohoto je případ, jestliže byly při projednávání odvolání zjištěny nové závažné skutkové okolnosti.*“ Záměr zákonodárce však není v souladu se skutečným významem tohoto principu. Shodný názor, jako vyslovený v tomto rozsudku, zaujala i doktrína (srov. Martin Kopecký: *K otázce uplatňování zákazu reformace in peius ve správním řízení obecném a trestním* In Prášková, H., Kopecký, M. *O veřejné správě*. Acta Universitatis Carolinae. Iuridica 1/2010. 1. vydání. Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Carolinum 2010, s. 203 – 211). Jak uvádí M. Kopecký, zákaz reformace *in peius* zmírňuje obavy účastníka řízení podat opravný prostředek, v nápravném řízení nelze zhoršit jeho postavení, má-li mít zákaz *reformatio in peius* reálný význam. K argumentu žalovaného, že pokud tento princip neplatí u správních deliktů, aby šlo o stejné zacházení, nemůže platit ani u přestupků, s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 880/08, soud odkazuje na rozbor M. Kopeckého, že zákaz reformace *in peius* sice skutečně není zákazem absolutním (zde však rozebírá mnohost na straně účastníků řízení), a že argumentace Ústavního soudu opomíjí specifika správního trestání proti obecné úpravě správního řízení. K tomu zdejší soud podotýká, že Ústavním soudem rozhodovaná věc se týkala správního řádu z roku 1967 a tedy jiné právní úpravy, kde se pravidlo zákazu reformace *in peius* neuplatnilo. Navíc M. Kopecký upozorňuje na to, že se Ústavní soud odvolával na nejmenované autority české právní vědy, jimiž byli podle Kopeckého Pražák a Hoetzel, které však Kopecký citoval přesně s tím, že se vyjadřovali právě opačně. Mj. Kopecký také poukazuje na rozdílnou právní úpravu přestupků a správních deliktů a dovozuje, že by i u správních deliktů měl být zákaz reformace *in peius* obecným pravidlem. Tento právní názor potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2014, čj. 2 Afs 67/2013-53, a u uplatnění principu zákazu změny k horšímu u správních deliktů odkázal na zásadu jednoty a bezrozpornosti právního řádu (pro stručnost na tento rozsudek zdejší soud pouze odkazuje, vč. odkazu na bod 22 rozsudku, podle kterého je u přestupku zásada zákazu změny k horšímu bezvýjimečná).

[29] Z právě uvedených důvodů zdejší soud nepřisvědčil námitce žalobce, protože stejné principy platí i pro správní soudnictví. Správní soud je sice oprávněn zrušit rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, avšak tím by popřel

podstatu správního soudnictví jako takového, které je určeno k ochraně práv jednotlivce před rozhodnutím orgánů veřejné moci. Pokud nemůže zpřísnit uloženou sankci účastníku řízení odvolací orgán, tím spíše zpřísnění svým rozhodnutím nemůže způsobit správní soud. Podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.* Žalobce nemůže legitimně očekávat zhoršení svého potrestání.

[30] Posláním správních soudů je chránit svobodu jednotlivce proti státu, zaručit ochranu individuálních i skupinových práv proti nezákonnému zásahu veřejné moci, tj. ve vztazích, kde je účastník (soudního) řízení podřízen je podřízen druhému (srov. Mazanec, Michal. *Správní soudnictví*. Linde, Praha 1996, s. 9, 13, 16, 17).

[31] Cílem a posláním správního soudnictví je především efektivní ochrana práv osob a jejím prostřednictvím pak kontrola zákonnosti, jde o ochranu veřejných subjektivních práv (srov. Vladimír Vopálka, Vladimír Mikule, Věra Šimůnková, Miloslav Šolín. *Soudní řád správní*, 1. vydání, Praha 2004, s. 3 – 7).

[32] Ochrana práv jednotlivce podle § 2 s. ř. s. navazuje na ochranu garantovanou čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 90 Ústavy.

[33] Pokud by zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, zasáhl by tím fakticky nepřipustně do dělby moci, neboť činnost správních orgánů zásadně nahrazovat nemůže (z důvodu principu subsidiarity) a v souzené věci by změnu k horšímu nemohl učinit za daného stavu ani žalovaný. Vadu řízení správního orgánu I. stupně by nenapravily ani mimořádný opravný prostředek či přezkum jakožto prostředek dozorcího práva. Výlučně k ochraně veřejného zájmu a současně proti ochraně jednotlivce správní soudy povolány nejsou.

[34] Obdobný názor zaujal např. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2006, čj. 62 Ca 12/2006 - 600, č. ve Sb. NSS 1527/2008, podle kterého *poskytují-li podle § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, pak soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí orgánu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek nemůže být považován za obecného protektora celého postupu zadavatele v rámci zadávacího řízení, ale toliko za protektora veřejných subjektivních práv svědčících žalobcům.*

[35] Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[36] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 7. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně